

Тая есенна вечерь Иванчо не играеше, не огласяваше съ виковетъ си цѣлата улица, а седѣше на каменния зидъ предъ кжщата имъ и замислено чоплѣше зелената обвивка на единъ орѣхъ.

Въ това време край него мина първо-класникътъ Ангелъ. Като видѣ Иванча, той се засмѣ дяволито и рече:

— Е, Иванчо, утре сме на училище, нали? Най-последно и ти ставашъ ученикъ, първоотдѣленецъ. Затова ли си се замислилъ?

— Ангеле, кажи ми, много ли е мжно на училище? — попита Иванчо страховито. — Дѣдо казва, че сега въ училище съмъ щѣлъ да си получа наказанието, дето не съмъ го билъ слушалъ.

Ангелъ се подсмихна скритомъ и рече да се пошегува.

— Вижъ за това дѣдо ти е правъ. Въ училище не се шегуватъ. Ако не слушашъ, голѣмъ бой ще падне. Нали си чувалъ, че има училищенъ слуга? Той държи една сопа колкото топола дълга. Тя е за такива като тебе приготвена.

— Ама азъ ще слушамъ вече.

Това хубаво, но въ училище трѣбва не само да бждеш послушенъ, ами и много да знаешъ. Всичко трѣбва да знаешъ, каквото те попитатъ. Ако не знаешъ, ще те затворятъ въ една клетка въ зимника, така да знаешъ!

— А кое трѣбва да знамъ, та да не ме затворятъ? — попита Иванчо и гласчето му почна да трепери.

— Е, много работи трѣбва да знаешъ. Напримѣръ, я ми кажи знаешъ ли, защо заешката опашка е кжса, а лисичата дълга?

— Не знамъ, Ангеле? Леле мале, какво ще правя!

— Това е нищо. Ами знаешъ ли зелката колко листа има?

— Зелката има... има... кочанъ. А листата ѝ не съмъ броилъ.

— И не можешъ да ги преброишъ. Но това е нищо. А я ми кажи защо водата на чешмитъ тече надолу къмъ земята, а не нагоре къмъ небето?

— Не знамъ. Никога и не съмъ и помислялъ затова. Боже, какво ще правя? Кажи ми баремъ това да знамъ!